

13/02/2017

שר הבריאות, מר יעקב ליצמן

שר האוצר, מר משה כחלון

ראש הממשלה, מר בנימין נתניהו

הנדון: קריסת מערכת הבריאות בישראל

שלום רב,

פרויקט "מכתבים לבריאות" הוא יוזמה פרטית של אנשים המבקשים להעלות על הכתב את סיפוריהם האישיים, כדי לחלוק עמכם את התלאות והמצוקה שנגרמו להם בשל חוסר יכולתה של מערכת הבריאות להעניק להם טיפול הולם. במכתבים אלה נפרש בפניכם את הסיפורים הכואבים מבתי החולים, המרפאות, מוקדי החירום ושאר הנציגויות שנמצאות בתחום אחריותו של משרד הבריאות. אנו תקווה שהשיתוף של סיפורים אלה יעזור לכם להבין את חומרת המצב ולפעול במלוא הנכונות והדחיפות כדי לתקנו.

[בפוסט ארוך וכאוב בפייסבוק](#), שני סיידוף גוללה את סיפור ההמתנה שלה בחדר מיון. חשבו על כמה קשה לקרוא את התיאורים האלה - הרבה יותר קשה להיות שם, ולעבור את כל זה:

"אל תגיעו לחדרי מיון!"

אם כואב לכם ואתם סובלים, אם קיבלתם הפניה, אם אתם מתפתלים, אל תגיעו לחדר מיון!

משם לא תגיע הישועה.

זה כבר הרבה מעבר לקריסה. זה אחרי מה שקורה כשהכל קורס ואין מי שיחלץ. הילדה שלי נשלחה אתמול למיון עם הפניה מרופאת המשפחה שכעסה עליה כי הזניחה, בחשד לאפנדציט אחרי שכבר כמה ימים מתפתלת עם כאבי בטן.

מהשעה 13:00 בצהריים ועד השעה 3:00 לפנות בוקר - את מה שקרה במהלך השעות האלה בחדר המיון אפילו המילה קטסטרופה לא תצליח לתאר. עושה רושם שהצוותים מסתובבים שם כמו זומבים. הם כבר לא רואים ולא שומעים שום דבר. הצעקות, הבכי, הקריאות של החולים, של הקשישים קורעות הלב כבר עוברות לידם. הם לא מצליחים לשמוע ובוודאי שלא לראות. אין כבר שום יכולת לתעדף. זה נראה ונשמע כאילו אין אף אדם שמנהל את המקום.

קשישה בת למעלה מ-85 ללא ליווי, ספק יושבת ספק שוכבת על סיר צרכים במיטה ומתחננת שמישהו ייגש אליה. אין קשר בין חללי הבדיקות למסדרון, בכולם שוכבים, יושבים, עומדים חולים.

בדלפק המיון מתגודדים אנשי צוות טרטי עיניים, אוכלים את הסופגנייה העשירית שלהם ומספרים בדיחות בעוד מימינם, לפנייהם ומאחוריהם מתגודדים חולים כועסים ובני משפחותיהם. קריאות בקריזה לסניטר ניקיון מושמעות אחת לדקה - הוא לא מגיע. הכל מצחין ומסריח והפחים גדושים.

3 החלפות משמרת עברנו במיון- החלפת משמרת זה הדבר הזה שבו עשרה אנשי צוות הולכים אחרי האח/ות הראשיים עוברים חולה חולה ומדברים ביניהם. כל חולה מקבל התייחסות של 10 שניות כשאיש מהם לא מישיר לעברו מבט ואיש מהצוות לא באמת מגיב או מקשיב.

הרופאים, ברובם סטאז'רים, מחכים להכוננה של האחים, מדלגים מעמדה לעמדה ממיטה למיטה בלי סדר מסוים - זורקים הנחיות לחלל העולם אותם איש לא רושם ואיש לא ממלא. הרופא מפנה לאולטרסאונד? יחלפו 4-5 שעות עד שזה יקרה, אם בכלל. צריך א.ק.ג? לא מוצאים את המכשיר ואין מי שיעשה. צילום? המעבר לצילום חסום במיטות וכסאות גלגלים והתור שם מגיע לעשרות רבות.

אשה אחת צורחת אחרי שמגלה שעשו לה צילום במקום לא נכון, איש לא מקשיב לצרחות שלה. אפילו לא עונים לה.

במיטה שמולנו שוכבת קשישה נוספת שנמצאת בגפה ובוכה בכי מרורים, אני ניגשת אליה היא אוחזת בידי משל הייתי קרש ההצלה באוקיאנוס סוער ומתחננת שלא אשאיר אותה לבד. באותה דקה נכנסים פרמדיקים למיון עם אלונקה ויורים בקולי קולות את מצבו הרפואי של האיש ששרוע על האלונקה כשפניו מכוסים בדם אחרי תאונה. בעוד הפראמדיק מנסה להסביר לאח הראשי את מצבו של הפצוע, נכנסת אלונקה שנייה עם פצוע ששובל דם נוזל מרגלו על הרצפה. האלונקות מתנגשות זו בזו והצוות מתחיל לצעוק אחד על השני. מיותר לציין שהפצועים הם רק תפאורה בסיטואציה.

רופא יושב בדלפק אוזנו הימנית בשיחה אחת ואוזנו השמאלית בשיחה אחרת והפקידה מגישה לו טלפון נוסף: 'דוקטור זה מהמיון האמבולטורי....' הוא מסתובב לעברה וצורח - 'יש לי רק שתי אוזניים ושתי ידיים'. היא משתתקת וסוגרת את הטלפון בלי לתת מענה לצד השני.

אנחנו בינתיים מחכים לאולטרסאונד רק שאף אחד לא טרח להזמין אותו עברנו ואת זה אנחנו מגלים אחרי 3 שעות של המתנה. הרופא טרוט העיניים מגיע ושואל אותי 'למה לא קראת לי?' אין לי מושג איך לענות לו. הוא אומר שיזמין את הבדיקה. האח הראשי בא לקרוא לבת שלי לעשות עירוי, היא מזדחלת מהמיטה מקופלת מכאבים והולכת לכיוונו, הוא נעלם והיא ממתינה ליד הדלפק, הוא לא חוזר.

היא חוזרת למיטה ואומרת: אמא בבקשה בואי נלך מפה. השעה 2:30 לפנות בוקר.

מאז שנת 1976 לא עודכנה מערכת התקינה הקובעת את מספרי הרופאים, האחיות, מיטות האשפוז ואמצעים חיוניים נוספים בבתי החולים ובמרפאות. משנה זו ועד התקופה הנוכחית, אוכלוסיית ישראל גדלה מ-3.5 מיליון איש ליותר מ-8 מיליון. כל ההבטחות להוסיף תקנים לאנשי צוות ומיטות אשפוז טורפדו בשל חוק ההסדרים ולא מומשו. מסקנות ועדת גרמן משנת 2014 לא ימומשו אף הן, עקב פיזור הכנסת והממשלה וקיום הבחירות מוקדם מהצפוי.

ממשלות ישראל לדורותיהן הזניחו את תיק הבריאות. מערכת הבריאות בישראל כבר לא נמצאת "על סף קריסה", היא קורסת בפועל. כעת האחריות נמצאת בידיכם.

אנו, אזרחיות ואזרחי ישראל הסובלים מדי יום כתוצאה מההזנחה המתמשכת, דורשים להציב את שיקום מערכת הבריאות בראש סדר העדיפויות הלאומי, ולייחס לתקציב ולקשיי התפעול של מערכת הבריאות את אותה מידת חשיבות שמוענקים לתקציב ולקשיים של מערכת הביטחון. ההגנה על חייהם של אזרחי המדינה כוללת לא רק פעילות צבאית, אלא גם את השמירה על תפקודן התקין של מערכות מצילות חיים, מאריכות חיים ותומכות באיכות החיים. אנו נמשיך להזכיר לכם ולהפציר בכם להתגייס למטרה, עד שנראה שינוי לטובה מיושם בפועל.

בציפייה ובתקווה לטיפולכם המיידי,

צוות "מכתבים לבריאות"